

Det er aldrig for sent.

Inger Kjærgård var tæt på de 80 år, da hun fik en kraftig synsnedsættelse. Hun blev bange for, at "det skulle blive helt sort", så hun ikke ville være i stand til at klare sig selv. Før havde hun syet og kniølet og været særdeles aktiv med sine hænder. Nu skulle hun til at bruge andre sanser og lære at se på en anden måde end med øjnene. Hun fik kontakt med synsafdelingen på Center for Kommunikation og Undervisning (CKU,) og så kan det nok være, at der skete noget.

Inger er en vaks ældre dame, der har opfostret 6 børn. I dag har hun 18 børnebørn og det 21. oldebarn har lige meldt sin ankomst. Der er meget at være stolt af og glad for. Men Inger har også haft sine sorger. Inden for en kortere periode måtte hun begrave både sin mand og to af sine sønner.

Inger lider af lungesygdommen KOL, og hun fik i 2009 konstateret lungetuberkulose. Hun kom på sygehuset og blev efterfølgende medicinsk behandlet. Hvad Inger ikke vidste, var, at en af bivirkningerne ved denne medicin kan være en synsnedsættelse. I forvejen var Inger blevet opereret for grå stær og havde desuden haft en blodprop i det ene øje. Inger var ofte både på Ålborg og Århus Sygehus til undersøgelse i forbindelse med sin synsnedsættelse. Til sidst måtte hun affinde sig med, at den var varig, og at hun skulle acceptere at leve resten af livet med den.

Så fik Inger en henvisning til synsafdelingen på CKU, som har til huse i Viborg, og herefter blev synskonsulent Marie Vasegaard en flittig gæst hos Inger.

Men så begyndte det også at gå fremad for Inger. Ikke sådan at forstå at hendes syn blev bedre, nej, der skulle sættes ind med både hjælpemidler og kompenserende undervisning.

"Jeg har fået meget hjælp fra CKU, og Marie kom lige på et tidspunkt, hvor jeg var langt nede. Nu går det hele tiden fremad. Ikke sådan at forstå, at jeg ser bedre, det gør jeg slet ikke, men jeg er blevet bedre til at bruge mine øre, mine fingre og til at bruge forskellige hjælpemidler. Men jeg har også skullet lære at lave mad på en helt ny måde. Ingen "slump" mere. Det hele skal nøje måles og vejes. Hvornår er frikadellerne stegt færdige? Når jeg kan lugte dem, er det oftest for sent. Så har de fået for meget. Nej, jeg skal vide, hvad termostaten skal stå på, og et ur skal sættes til at ringe, så de steges passende på begge sider. Og her har jeg jo skullet gøre helt nye erfaringer. Førhen så jeg mig bare til det hele."

Inger har lånt en del hjælpemidler:

Markeringsstok, der bruges, når Inger færdes ude, og som skal markere, dels at hun har et synsproblem, dels forandringer i terrænet.

Et skilt, der viser, at hun er svagtseende.

Et læseapparat, der gør det muligt at læse post og andet nødvendigt.

IT udstyr med forstørrelse (zoome tekst), så hun fortsat kan bruge sin pc. Lydbogsafspiller, der gør det muligt at høre lydavis, Familiejournal og lydbøger. Et talende ur.

En talende bagevægt og et minutur til brug i køkkenet.

Det er mange hjælpemidler, der har skullet introduceres og indlæres, så de kan kompensere for Ingers manglende syn. Men hun er optimistisk og har et stort gåpåmod.

Inger har også været på kursus gennem CKU i: Daglige gøremål og huslige aktiviteter. Det foregik over 4 kursusdage på CKU-SYN hver dag fra 10 til 14.30.

”Der fik jeg lært meget, også at jeg skal gøre een ting færdig ad gangen, ellers mister jeg totalt overblikket. Jeg har virkelig skullet tænke på en ny måde med meget mere struktur. Men det har også taget det meste af et år at indøve alle de forandringer.” Til daglig får Inger hjælp af familien, og der kommer en hjemmehjælp et par gange om ugen.

”Hjemmehjælpen er nu hurtigt ude af døren, hun skal bare lige se, om jeg har spildt eller tabt noget, som ligger og roder på gulvet. Desuden får jeg hjælp til rengøring hver 14. dag. Ellers klarer jeg mig selv med mad og vask og indkøb. Min datter hjælper mig ofte med at handle og også med at købe tøj, så jeg kan se pæn ud. Men jeg laver selv mad. F. eks. lavede jeg hvidkålsrouletter forleden. Det var svært med sytråden, men det gik.”

”Ingers synsnedsættelse gør, at hun generelt kræver mere lys til alle gøremål. Hun har et brugbart restsyn og er afhængig af den rette belysning for at kunne udnytte dette. Hun har således fået lavet ekstra lys i bl.a. køkkenet, så hendes forudsætninger for at udføre aktiviteter her gøres så gode som muligt,” siger Marie Vasegård.

”Indimellem kan jeg da godt synes, at det er synd for mig”, siger Inger, men så tænker jeg blot på alt det, jeg trods alt kan og hele min dejlige familie. Og på al den hjælp jeg har fået både her og der. Og så går det lidt igen.”